

ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Zakon o davku na dodano vrednost, ki ureja sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV), je bil v Sloveniji uveden 1. julija 1999. Od takrat je bil večkrat spremenjen in dopolnjen, nazadnje z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost ZDDV-1F (Uradni list RS, št. 38/12).

Zakon o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11 in 38/12; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1) je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU) z navedenega področja, predvsem z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), nazadnje spremenjeno z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES).

Glavni namen tokratnih sprememb ZDDV-1 je prenesti v slovenski pravni red del določb Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2008/8/ES), ki morajo biti uveljavljene 1. januarja 2013, in določb Direktive Sveta 2010/45/ES z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES glede pravil o izdajanju računov (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2010/45/ES), ki morajo biti prenesene v nacionalno zakonodajo najpozneje do 31. decembra 2012 in se morajo uporabljati od 1. januarja 2013.

Direktiva Sveta 2008/8/ES, ki je uveljavila nova pravila glede kraja opravljanja storitev, je bila večinoma prenesena v slovenski pravni red z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1B (Uradni list RS, št. 85/09), v delu, ki določa kraj opravljanja storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih storitev, pa z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. 85/10), ki je bil uveljavljen 1. januarja 2011. Prvega januarja 2015 bo treba v ZDDV-1 uveljaviti pravila iz Direktive Sveta 2008/8/ES, ki so povezana s krajem opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja in elektronskih storitev.

Spremembe v tem predlogu, povezane z Direktivo Sveta 2008/8/ES, se nanašajo na drugi odstavek 56. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, ki določa posebno pravilo glede kraja opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev in čolnov, namenjenih za razvedrilo, v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec. Dajanje v dolgoročni najem prevoznih sredstev osebam, ki niso davčni zavezanci, bo obdavčeno po kraju, kjer ima najemnik sedež. Kraj opravljanja storitev pri dajanju v dolgoročni najem čolnov, namenjenih za razvedrilo, pa bo obdavčeno po kraju, kjer je čoln dejansko dan na razpolago najemniku.

Po sedanjih pravilih v zvezi z določitvijo kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu prevoznih sredstev osebam, ki niso davčni zavezanci, velja splošno pravilo, po katerem se kraj obdavčitve v teh primerih določa po kraju, kjer ima sedež svoje dejavnosti izvajalec (najemodajalec). Uporaba dveh različnih pravil pri najemu prevoznih sredstev, glede na to, ali je

naročnik davčni zavezanec ali ne, ni primerna. Posledica veljavnega pravila, ki zajema obdavčenje v kraju sedeža izvajalca, je lahko selitev družb, ki se ukvarjajo z najemom prevoznih sredstev, v države članice, ki uporabljajo nizke stopnje DDV, oziroma v države članice, ki imajo ugodnejša pravila za odbitke. Zato je primerno vzpostaviti pravila, ki zagotavljajo, da se DDV plača v kraju potrošnje. Z novim pravilom se tako izenačujejo pravila glede določitve kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu, ne glede na to, ali je naročnik storitve davčni zavezanec ali ne.

Neusklajena pravila glede nastanka obveznosti obračuna DDV od transakcij znotraj Unije v praksi povzročajo težave, neusklajeno je tudi poročanje po rekapitulacijskih poročilih, zato je treba to pravilo spremeniti tako, da dobavitelj o dobavi blaga znotraj Unije poroča v rekapitulacijskem poročilu v istem obdobju poročanja, kot pridobitelj prijavi pridobitev znotraj Unije v obračunu DDV. Trenutno tudi ni določeno, kdaj se dobave znotraj Unije štejejo za zaključene, če se opravljajo neprekinjeno v obdobju, daljšem od koledarskega meseca. Da bi se preprečile goljufije, bi moral davčni zavezanec o teh dobavah poročati mesečno, zato je treba določiti, kdaj se takšne dobave štejejo za zaključene. Spremembe teh pravil so v zakonodaji EU vključene v Direktivo Sveta 2010/45/ES, ki se v zakonodajo Republike Slovenije prenaša s tem predlogom zakona.

V zvezi s popravkom odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega organa, s katero se spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga ali storitev, se pri izvajanju tega člena v praksi pojavljajo različne razlage o tem, kakšen dokument mora imeti davčni zavezanec, prejemnik blaga ali storitev, za uveljavljanje popravka odbitka DDV, ki je posledica povečane davčne obveznosti po odločbi davčnega organa. Odločba davčnega organa se namreč glasi na davčnega zavezanca, ki je premalo obračunal DDV, in vsebuje tudi druge morebitne nepravilnosti, zato ne more biti podlaga za odbitek DDV pri prejemniku blaga ali storitev. Poleg tega pravice do odbitka DDV ne moremo vezati na plačilo. Zato je treba v zakonu navesti, da lahko davčni zavezanec zaradi spremembe davčne obveznosti na podlagi odločitve davčnega organa izda popravljen račun, ki bo pri prejemniku tudi podlaga za odbitek DDV.

Za pravilno delovanje notranjega trga so potrebna usklajena skupna pravila EU glede izdaje računov. Prvi poskus uvedbe skupnih pravil je bil opravljen z Direktivo Sveta 2001/115/ES z dne 20. decembra 2001 o spremembi Direktive 77/388/EGS z namenom poenostavitve, modernizacije in usklajevanja pogojev, določenih za izdajanje računov v zvezi z davkom na dodano vrednost (UL L št. 15 z dne 17. 1. 2002, str. 24), ki je bila v slovenski pravni red prenesena z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-C (Uradni list RS, št. 101/03), ki se je začel uporabljati 1. maja 2004. Vendar pa cilj poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil za izdajanje računov ni bil v celoti dosežen. Mnoge možnosti, ki so trenutno na voljo državam članicam, povzročajo še večjo neusklajenost pravil glede izdajanja računov, še posebej, kar zadeva pravila za elektronsko izdajanje računov, ki trenutno ovirajo povečano uporabo elektronskega izdajanja računov.

Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) je že v Sporočilu Komisije »Evropa 2020 – Strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast« določila vizijo visoko konkurenčnega evropskega tržnega gospodarstva ter poudarila ključni pomen polnega izkoriščanja gospodarskih in družbenih prednosti digitalne družbe. Poudarjena je bila zahteva po enaki obravnavi elektronskih in papirnatih računov. Obstoječa pravila za izdajanje elektronskih računov v Evropi so še vedno razdrobljena na nacionalni ravni, in večina potenciala elektronskega izdajanja računov še vedno ni izkoriščena, kar gre v škodo tako potrošnikom kot tudi podjetjem. Poleg tega je izmenjava elektronskih računov še vedno zapletena in draga, zlasti za mala in srednja podjetja. Zato je prednosti elektronskega izdajanja računov treba izkoristiti ter odpraviti ovire za njihovo izdajanje. Po trenutni ureditvi zlasti različne pravne zahteve glede elektronskih podpisov v posameznih državah članicah povzročajo težave v čezmejni interoperabilnosti. Te težave prispevajo k upočasnitvi uvedbe čezmejnih rešitev na področju elektronskega izdajanja računov, v primerih, ko se pri teh uporabljajo elektronski podpisi. Pomanjkanje interoperabilnosti med različnimi poslovnimi modeli in rešitvami pa pomeni tudi tveganje, da bodo morala zlasti mala in srednja podjetja pri izmenjavi elektronskih računov vlagati več v ustrezne sisteme in rešitve, zato je treba najti ustrezne rešitve. Težava je tudi to, da za elektronsko izdajanje računov ni splošno veljavnega standarda.

V obstoječem sistemu davčni zavezanec lahko napake iz preteklih obdobj vključi v tekoči obračun, če se še ni začel postopek nadzora nadzornega organa, postopek o prekršku ali kazenski postopek oziroma lahko v navedenih primeri predloži obračun DDV na podlagi samoprijave.

Temeljno pri popravljanju napak v tekočem obračunu DDV je, da se davčni zavezanec razbremeni odgovornosti za prekršek šele, ko popravke napak iz preteklih obdobj vključi v tekoči obračun in ta obračun predloži davčnemu organu. Šele na tej podlagi je davčnemu organu omogočeno, da ugotovi, ali je davčni zavezanec izpolnil pogoje, da se ga ne kaznuje za prekršek. Kot nadomestilo za nekaznovanje pa mora davčni zavezanec obračunati obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, povečani za ustrezni pribitek glede na čas zamude. Obresti mora obračunati od zneska obveznosti po vsakem posameznem računu in ne od ugotovljene razlike v davku za to preteklo davčno obdobje. S predlogom zakona je zato treba jasneje zapisati, da se obresti obračunajo od zneska DDV, ki je predmet popravka, če je v preteklem davčnem obdobju davčni zavezanec izkazal prenizko obračunani DDV ali previsok odbitek DDV ne glede na to ali je v tem obračunu izkazoval prenizko davčno obveznost ali previsok presežek. Tek obresti pa je potrebno določiti glede na potek roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti po tem obračunu oziroma do predložitve tega obračuna, če gre za zmanjšanje presežka po tem obračunu. V primerih, ko davčni zavezanec davčne obveznosti po tekočem obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV ne plača v roku, mora po zakonu, ki ureja davčni postopek plačati zamudne obresti. S predlogom zakona je zaradi večje jasnosti in pravne varnosti davčnih zavezancev primerno opredeliti osnovo za izračun zamudnih obresti, ki pa se glede na trenutno ureditev po zakonu, ki ureja davčni postopek ne spreminja. V davčno osnovo za izračun zamudnih obresti se tako vštevja znesek DDV, ki se popravlja, povečan za znesek obresti z ustreznim pribitkom.

V primeru naknadne predložitve obračuna DDV na podlagi samoprijave mora davčni zavezanec ob predložitvi tega obračuna DDV izkazano obveznost tudi plačati, hkrati pa obračunati obresti z ustreznim pribitkom glede na čas zamude. Šele na tej podlagi se davčni zavezanec lahko razbremeni odgovornosti za prekršek. Po trenutni ureditvi mora davčni zavezanec obračunati obresti za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti vključen popravljen znesek DDV, do dneva predložitve obračuna DDV. Ker se v tem primeru ne popravlja znesek DDV, ampak gre za predložitev obračuna DDV po poteku roka za predložitev, je treba s predlogom zakona določiti, da se obresti izračunavajo glede na davčno obdobje, v katerem bi moral biti predložen obračun DDV. Sprememba je redakcijske narave.

V zvezi z uporabo posebne ureditve obračunavanja DDV za male davčne zavezance je po Direktivi Sveta 2006/112/ES državam članicam dana možnost, da male davčne zavezance oprostito obračunavanja DDV, če letni promet v 12 mesečnem obdobju ne presega določene meje. Za države članice, ki so k Evropski uniji pristopile po 1. januarju 1978, je prag letnega prometa določen v 287. členu Direktive Sveta 2006/112/ES, po katerem trenutno dovoljeni v primeru Slovenije, v skladu s točko (15), znaša 25.000 evrov. Glede na navedeno je prag letnega prometa davčnega zavezanca v posebni ureditvi za mala podjetja v Sloveniji po sedanjí ureditvi določen v znesku 25.000 evrov, vendar pa ima država članica v skladu s 395. členom Direktive Sveta 2006/112/ES možnost zaprositi za odstopanje od 287. člena navedene direktive, kadar uvaja ukrepe za poenostavitev postopka obračunavanja DDV, pri čemer ti ne smejo, razen v zanemarljivi meri, vplivati na skupni znesek davčnih prihodkov države članice v končni potrošnji.

V letu 2010 je bilo po obračunskih podatkih 31.411 oziroma 30,5 % zavezancev z letnim obdavčljivim prometom v višini do 25.000 evrov, ki po trenutno veljavni zakonodaji ustrezajo opredelitvi malih zavezancev. Skupaj so obračunali 266,9 mio evrov oziroma 0,3 % celotnega obdavčljivega prometa in neto davčne obveznosti iz naslova DDV (neto DDV¹) v višini -34,7

¹ Neto DDV predstavlja razliko med obveznostjo DDV in presežkom DDV. Presežek DDV pomeni znesek razlike, če je odbitek DDV večji od obračunanega DDV, obveznost DDV pa dobimo, če je obračunani DDV večji od odbitka DDV.

mio evrov, kar predstavlja približno -1,5 % celotnega neto DDV. Med njimi je bilo po podatkih približno 5.200 davčnih zavezancev, ki so se odločili za prostovoljno registracijo za namene DDV in so skupaj obračunali neto DDV v višini -3,8 mio evrov.

Da bi poenostavili administrativne obveznosti davčnih zavezancev in znižali administrativne obremenitve davčnega organa z vidika davčnega nadzora manjših davčnih zavezancev, bi bilo treba prag letnega prometa za male davčne zavezance povišati s 25.000 evrov na 50.000 evrov. Slovenija mora za povišanje praga predhodno pridobiti še dovoljenje Sveta, kar posledično pomeni, da se bo višji prag lahko uporabljal šele po pridobljeni odobritvi.

Posebna ureditev po plačani realizaciji se med davčnimi zavezanci, ki izpolnjujejo pogoje za uporabo te ureditve, kljub veliki plačilni nedisciplini razmeroma zelo malo uporablja. Vzrok je predvsem v povečani administrativni obremenitvi davčnih zavezancev in s tem povezanimi višjimi stroški vodenja računovodstva. Da bi posebna ureditev po plačani realizaciji bila bolj privlačna, zlasti za male davčne zavezance, bi jo bilo treba poenostaviti.

Po podatkih iz obračunov DDV za leto 2010 je 1.526 davčnih zavezancev obračunavalo DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji. Ti zavezanci so predstavljali 1,48 % vseh zavezancev za DDV v letu 2010, kar je bistveno manj, kot je skupno število vseh zavezancev, ki izpolnjujejo pogoje za uporabo te ureditve. Razvidno namreč je, da je skoraj 87 % zavezancev takih, ki bi lahko bili v sistemu plačane realizacije.

Predlagani ukrepi sledijo sprejetim usmeritvam politike Slovenije na področju obdavčevanja, ki je usmerjena v zmanjševanje davčno administrativnih bremen gospodarstva, pri čemer je posebna pozornost namenjena predvsem mikro (enoosebni) podjetjem in samostojnim podjetnikom, kot enemu izmed najpomembnejših delov slovenskega gospodarstva, predvsem v smeri načrtovanja rešitev, ki bodo pomenile poenostavitev obračunavanja in plačevanja davčnih obveznosti. Ukrepi, ki se načrtujejo na področju obdavčevanja dohodkov fizičnih in pravnih oseb, lahko dosežejo načrtovane pozitivne učinke le, če bo ista skupina davčnih zavezancev lahko uveljavila administrativne poenostavitve tudi na področju obračunavanja DDV.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1. Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta 2008/8/ES in
- Direktivo Sveta 2010/45/ES.

Z Direktivo Sveta 2008/8/ES se zasleduje cilj izenačitve pravil glede določitve kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu prevoznih sredstev, in sicer ne glede na to, ali je naročnik storitev davčni zavezanec ali ne.

Z Direktivo Sveta 2010/45/ES se zasledujejo cilji poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil glede izdajanja računov in uskladitev pravil glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri transakcijah znotraj Unije, kar se še posebej želi doseči z naslednjimi ukrepi:

- določiti enaka pravila za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah in pridobitvah blaga znotraj Unije. Tem pravilom sledijo tudi pravila za izdajo računa z določitvijo skrajnega roka za izdajo računa pri dobavah blaga znotraj Unije;
- natančneje določiti pravila, ki veljajo za izdajo računa;
- odpraviti ovire za elektronsko izdajanje računov z zahtevo po enaki obravnavi elektronskih in papirnatih računov, s čimer se omogoča popoln prehod na izdajanje elektronskih računov in zasleduje cilj spodbujanja izdajanja elektronskih računov;
- uvesti poenostavljene račune tudi v določenih primerih izdaje računa med davčnimi zavezanci in
- poenostaviti posebno ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji.

S poenotenjem pravil za izdajo računa se bodo zmanjšale upravne obremenitve in administrativna bremena davčnim zavezancem, s čimer se zasleduje akcijski program zmanjšanja upravnih obremenitev v EU za 25 odstotkov, ki ga je Komisija predstavila že januarja 2007. Poleg tega je cilj predloga zakona, da se zlasti glede izdaje elektronskih računov upoštevajo nove tehnologije, ki zagotavljajo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Z navedenimi ukrepi se prispeva tudi k doseganju ciljev lizbonske agende, ki se osredotoča na gospodarsko rast in delovna mesta.

Predlog zakona zasleduje tudi predlagane ukrepe iz Sporočila Komisije z dne 25. junija 2008 »Najprej pomisli na male« – »Akta za mala podjetja« za Evropo, in sicer z razširitvijo področja uporabe poenostavljenih računov, zlasti tistih računov, ki se nanašajo na manjše zneske (do 100 evrov). Poleg tega se povišuje prag za obračunavanje DDV po posebni ureditvi za male davčne zezavce in poenostavlja posebna ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji.

Z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov se sledi tudi Digitalni agendi za Evropo, akcijskemu načrtu Komisije za povečanje gospodarske rasti EU iz maja 2011, ki daje pomembno vlogo doseganju enotnega digitalnega trga ter poziva k odpravi regulativnih in tehničnih ovir, ki preprečujejo množično sprejemanje elektronsko izdanih računov.

Cilj predloga zakona je tudi boj proti davčnim goljufijam, zlasti goljufijam tipa »davčni vrtljak«. S predlogom zakona se natančneje določajo pravila za nastanek obveznosti obračuna DDV in roka za izdajo računa pri transakcijah znotraj Unije, s čimer bosta zagotovljeni hitrejša izmenjava informacij po rekapitulacijskih poročilih med državami članicami in tudi boljša kakovost izmenjanih informacij.

2.2. Načela

Predlog zakona ne odstopa od temeljnih načel obračunavanja DDV, na katerih temelji veljavni zakon.

Nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec, upoštevajo načelo obdavčitve po namembnem kraju.

S predlaganimi spremembami pravil o izdajanju računov se bo zagotovilo enotnejše izvajanje te ureditve na ozemlju Unije.

Nova pravila glede DDV pri izdajanju računov upoštevajo načelo enake obravnave računov v papirni in elektronski obliki.

2.3. Poglavitne rešitve

S predlogom zakona se predlagajo naslednje poglavitne rešitve:

– v zvezi s krajem opravljanja storitev

Z 2. členom se vsebinsko dopolnjuje f) točka drugega odstavka 9. člena ZDDV-1 tako, da se tudi prenos blaga iz Slovenije v drugo državo članico za namene ceditve blaga (do sedaj samo v primerih opravljenih storitev na tem blagu) ne štejejo za dobavo blaga za namene DDV, če se blago po ceditvi vrne davčnemu zavezancu v Slovenijo.

S 3. členom se uvaja posebno pravilo glede kraja opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec. V skladu s tem pravilom je kraj opravljanja storitve dolgoročnega najema kraj, kjer ima najemnik svoj sedež, stalno oziroma začasno prebivališče. Izjema je določena v primeru dolgoročnega najema čolna, namenjenega za razvedrilo, osebi, ki ni davčni zavezanec. V tem primeru se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer je čoln dejansko dan na razpolago najemniku. S tem pravilom se zasleduje cilj obdavčitve v namembnem kraju.

– v zvezi s pravili o nastanku obveznosti obračuna DDV pri transakcijah znotraj Unije

S 4. in 6. členom je določena uskladitev pravil glede obveznosti nastanka obračuna DDV pri dobavah znotraj Unije s pravili glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri pridobitvah znotraj Unije. Z uskladitvijo pravil bo zagotovljena primerljivost informacij po rekapitulacijskih poročilih za dobave blaga znotraj Unije z informacijami po obračunih DDV za pridobitve blaga znotraj Unije. S tem bo zagotovljena tudi pravočasnost izmenjave informacij za potrebe nadzora pravilnosti obračuna DDV pri pridobitvah blaga znotraj Unije. Obveznost obračuna DDV pri dobavah blaga znotraj Unije tako nastane na dan izdaje računa, če pa račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Tem pravilom tako sledi tudi pravilo za nastanek obveznosti obračuna DDV pri pridobitvah blaga znotraj Unije, in sicer obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa. Če pa račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Da je pravočasnost izmenjave informacij zagotovljena za vse dobave blaga enako, se uvaja novo pravilo za primere opravljanja zaporednih oproščenih dobav znotraj Unije v obdobju, daljšem od koledarskega meseca. Te se štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca.

- v zvezi s popravkom odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega organa

Z 11. členom je določeno, da lahko davčni zavezanec zaradi spremembe davčne obveznosti na podlagi odločitve davčnega organa izda popravljen račun s pravilno obračunanim zneskom DDV. Na podlagi takšnega računa lahko prejemnik blaga ali storitev za nastalo razliko uveljavi pravico do odbitka DDV v davčnem obdobju, ko prejme takšen račun. Dodano je še pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da predpiše podrobno vsebino takšnega računa, ki mora vsebovati podatke za poenostavljen račun, poleg teh pa naj bi vseboval še sklic na številko, datum odločbe davčnega organa in razliko DDV, ki jo prejemnik sme uveljaviti kot odbitek DDV po tem računu.

- v zvezi s pravili za izdajanje računov

Pravilom za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah znotraj Unije sledijo tudi pravila za izdajo računa (12. člen predloga zakona).

Z 12. členom se uvaja nov 80.a člen ZDDV-1, ki določa, pravila katere države članice veljajo za izdajo računa. Pravila za izdajo računa so praviloma vezana na pravila, ki veljajo za določitev kraja opravljenih dobav blaga ali storitev. S tem je zagotovljeno, da je račun veljaven po vsej Uniji. Osnovno pravilo je, da pri izdaji računa veljajo pravila po ZDDV-1, če je dobava blaga oziroma storitev opravljena v Sloveniji. Izjeme so predpisane za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost, in za dobave, ki se obdavčijo zunaj Unije. V teh primerih se uporabljajo pravila o izdajanju računov, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče. Za dobavitelje, ki nimajo sedeža v Uniji in opravljajo obdavčljive dobave blaga ali storitev v Uniji, izjeme ne veljajo, pri čemer se vedno upošteva osnovno pravilo, torej pravila države članice, v kateri se dobava opravi. Osnovno pravilo velja tudi v primeru samofakturiranja, pri katerem je prejemnik, ki izda račun, dolžan plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti. V primeru dobave iz tretje države v Slovenijo (uvoz blaga) je kraj dobave blaga zunaj Unije. V teh primerih se ne uporabljajo pravila za izdajanje računov po ZDDV-1, saj se dobava ne opravi v Uniji, temveč veljajo pravila tretje države.

Nadalje 13. člen določa, kdaj mora davčni zavezanec izdati račun. Spreminjajo se pravila za samofakturiranje, po katerih račun v imenu in za račun dobavitelja lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev pod pogojem, da se stranki o tem predhodno dogovorita in da se dogovorita tudi o načinu sprejema vsakega računa s strani dobavitelja. Vsebina vnaprejšnjega dogovora ni več predpisana, dogovor pa mora biti sklenjen pred začetkom izdajanja računov v okviru samofakturiranja. Dogovor glede sprejema vsakega računa je lahko dogovorjen ali opisan v vnaprejšnjem dogovoru, lahko pa se dokaže tudi z obdelavo računa ali potrdila o plačilu s strani dobavitelja ali izvajalca storitev. Na novo je določena izjema od izdaje računa za zavarovalne in finančne storitve, ki so v drugi državi članici

oproščene plačila DDV. Na novo so določena tudi pooblastila ministru, ki lahko določi izjeme od izdajanja računov, ki jih davčni zavezanec izda končnim potrošnikom, ter za primere izdaje računa za posamezne finančne storitve, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali zunaj Unije. Natančneje so določena pravila za izdajo skupnega računa, kjer se zahteva, da obveznost obračuna DDV za več posameznih dobav blaga ali storitev nastane v istem davčnem obdobju. Skrajni rok za izdajo računa je predpisan za primere opravljanja dobav blaga v drugo državo članico, ki sledi pravilom za nastanek obveznosti obračuna DDV, ter za opravljanje storitev, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev. V teh primerih je skrajni rok za izdajo računa 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek. S 14. členom so natančneje določene sestavine računov, 15. člen pa določa sestavine poenostavljenih računov, ki se lahko izdajo v primerih, kadar znesek na računu, brez DDV, ni višji od 100 evrov, če gre za dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun (bremepis, dobropis), oziroma če je račun izdan končnemu potrošniku. Izdaja poenostavljenega računa ni predvidena pri prodaji na daljavo in v zvezi s transakcijami znotraj Unije, ki so oproščene plačila DDV.

S 16. členom se uvaža enakovredna obravnava papirnatih in elektronskih računov, s čimer se odpravljajo ovire za elektronsko izdajanje računov. Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Pristnost in celovitost davčni zavezanec lahko zagotavlja s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarjajo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali storitev. Pri elektronskem izdajanju računov pa pristnost in celovitost lahko zagotovi tudi z uporabo obstoječih tehnologij (kot na primer EDI) ali z naprednim elektronskim podpisom. Pogoji za elektronske račune za namene DDV so tako opredeljeni s predlogom zakona in niso vezani na predpise, ki določajo elektronsko poslovanje.

S 17. členom je določena valuta na računu, pri čemer je znesek na računu lahko izkazan v kateri koli valuti, znesek DDV pa mora davčni zavezanec izkazati v evrih.

- v zvezi s pravili za hrambo računov

V predlogu zakona ni večjih sprememb glede hrambe računov. Vendar v nekaterih primerih spremembe pri drugih pravilih za izdajanje računov (zlasti pravila iz 84. člena ZDDV-1) vplivajo na razlago pravil o hrambi računov in vplivajo tudi na razlago obstoječih pravil.

V zvezi z obveznostmi davčnih zavezancev glede hrambe računov je v 18. členu določeno, da mora davčni zavezanec račune hraniti v izvorni obliki, v kateri so bili poslani. To pomeni, da se za papirnat račune zahteva hramba v papirni obliki, za elektronske račune pa hramba v elektronski obliki. Če se računi hranijo v elektronski obliki, se zahteva, da se tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, prav tako shranijo z elektronskimi sredstvi.

V zvezi z dostopom do računov, ki jih je davčni zavezanec prejel ter shranil z elektronskimi sredstvi, je za namene nadzora določeno, da ta pravica pripada državi članici, v kateri je izdan račun, kot tudi državi članici, v kateri je davek treba plačati.

Obdobje hrambe računov se s 18. členom določa za dobavitelja blaga ali izvajalca storitev samo, če je kraj dobave v Sloveniji. Dobavitelj, ki opravlja dobave, obdavčene v drugi državi članici, na primer v okviru postopka obrnjene davčne obveznosti, mora upoštevati pravila o hrambi države članice, v kateri se dobava opravi. Poleg tega obdobje hrambe računov za davčnega zavezanca, ki prejme dobave, določi država članica, v kateri ima ta zavezanec sedež, kar pomeni, da se s tem členom določa obdobje hrambe računov, ki jih prejme davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji. Določeno je enotno, desetletno obdobje hrambe računov. Navedena obveznost pa se ne nanaša na hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, za katere mora davčni zavezanec hrambo zagotavljati 20 let po poteku leta, na katero se takšni računi nanašajo.

- v zvezi s popravilanjem napak v obračunu DDV in naknadno predložitvijo obračuna DDV

Z 19. členom predloga zakona se spreminja 88.b člen zakona, ki ureja popravilanje napak v obračunu DDV, z 20. členom pa popravlja 88.c člen zakona, ki ureja naknadno predložitvev

obračuna DDV. S predlaganima členoma se ohranja izračun obresti (po medbančni obrestni meri povečani za kazenske točke) s tem, da je natančno pojasnjen tek obdobja, za katerega se izračunavajo obresti, povečane za kazenske točke. V zvezi s popraviljanje napak iz preteklih davčnih obdobj v tekočem obračunu DDV je tek obresti določen glede na potek roka za plačilo DDV po obračunu DDV, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti po tem obračunu. Če pa davčni zavezanec v tekočem obračunu zmanjša presežek DDV se obresti obračunajo do predložitve tega obračuna. Obresti davčni zavezanec obračuna od zneska DDV, ki je predmet popravka, če je v preteklem davčnem obdobju izkazal prenizko obračunani DDV ali previsok odbitek DDV ne glede na to ali je v tem obračunu izkazoval prenizko davčno obveznost ali previsok presežek.

Z 20. členom, ki ureja naknadno predložitev obračuna DDV se redakcijsko popravlja tek obresti in sicer se obresti obračunajo za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevnu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV. S tem se jasneje določa, da se obresti obračunajo od celotne davčne obveznosti in ne od popravljenega zneska DDV.

- v zvezi s posebno ureditvijo za male davčne zavezance

Z 21. členom se povečuje prag obdavčljivega prometa za uporabo posebne ureditve za male davčne zavezance s 25.000 evrov na 50.000 evrov. Ker je povišanje praga vezano na odobritev Sveta za odstopanje od člena 287 Direktive Sveta 2006/112/ES, je s 27. členom predpisana tudi prehodna ureditev za uporabo 94. člena ZDDV-1, in sicer bodo davčni zavezanci višji prag uporabljali s prvim dnevom drugega koledarskega meseca, ki sledi mesecu objave obvestila o objavi Izvedbenega sklepa Sveta o dovoljenju Republiki Sloveniji za uporabo ukrepa, ki odstopa od člena 287 Direktive Sveta 2006/112/ES, v Uradnem listu Evropske unije. Obvestilo objavi minister, pristojen za finance, v Uradnem listu Republike Slovenije. Davčni zavezanci, ki so trenutno identificirani za namene DDV, bodo imeli, ne glede na povišanje praga, možnost, da ostanejo v sistemu DDV še naprej kot prostovoljni davčni zavezanci. Davčni zavezanci, ki ne bodo želeli ostati v sistemu DDV, pa bodo lahko davčnemu organu kadar koli po objavi obvestila podali zahtevo za prenehanje identifikacije za namene DDV ne glede na rok 60 mesecev iz tretjega odstavka 94. člena ZDDV-1. Tisti davčni zavezanci, ki pa so po trenutni ureditvi že identificirani za DDV kot prostovoljni davčni zavezanci, pa morajo ostati v sistemu DDV 60 mesecev, ki teče od dneva, ko so se identificirali za namene DDV.

- v zvezi s posebno ureditvijo po plačani realizaciji

Z 22. členom se popravlja definicija prometa za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji tako, da ustreza definiciji obdavčljivega prometa za namene ugotavljanja praga za oprostitvev obračunavanja DDV za male davčne zavezance v skladu s 94. členom ZDDV-1 (sedmi in osmi odstavek). Uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji je tako mogoča za tiste davčne zavezance, katerih vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih, brez DDV, ni presegla 400.000 evrov oziroma ni verjetno, da bo ta znesek presežen v naslednjih 12 mesecih.

S 23. členom se prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji presoja glede na vrednost obdavčljivih dobav blaga in storitev v zadnjih 12 mesecih. S 24. členom se zaradi ukinitve Priloge A k obrazcu DDV-O uvaja letno poročanje tudi za vse prejete račune, ki jih davčni zavezanec ni plačal do 31. decembra tekočega leta.

V predlog zakona je vključenih tudi nekaj redakcijskih popravkov ter kazenske določbe, ki so vezane na spremembe členov glede pravil za izdajanje računov in dostopa do računov.

Predvideno je, da bo zakon začel veljati 1. januarja 2013.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona bo imel finančne posledice za proračun Republike Slovenije v višini 140.000 EUR.

Po podatkih iz obračunov davka na dodano vrednost za leto 2010 je imelo 17.965 zavezancev promet med 25.000 in 50.000 euri in so v obračunih izkazali skupni obdavčljivi promet v višini 655,4 mio eurov oziroma 0,8 % celotnega prometa, kar predstavlja približno 36.500 eurov letno na zavezanca. Neto DDV teh zavezancev je znašal 36,7 mio eurov oziroma 1,6 % celotnega DDV, torej so obravnavani zavezanci v povprečju plačali 2.050 eurov DDV letno.

Pri ocenjevanju vpliva predlagane spremembe praga za male davčne zavezance smo izhajali iz obračunskih podatkov davka na dodano vrednost za leto 2010, skupaj s podatkom Statističnega urada Republike Slovenije o deležu prodaj končnim potrošnikom. Ocena finančnih učinkov je pripravljena ob predpostavki, da ob tako predlagani spremembi praga za male davčne zavezance, nihče izmed zavezancev, do predlagane višine praga, ne bi ostal v sistemu obračunavanja DDV, razen tistih zavezancev, ki so bili v letu 2010 prostovoljno vključeni v sistem obračunavanja DDV oziroma so v zadnjem znanem obračunskem obdobju obračunali negativni neto DDV oziroma so zavezanci, ki opravljajo intrakomunitarne dobave oziroma so pretežni izvozniki. Skupaj bi torej, ob upoštevanju vseh predpostavk, neto DDV preostalih 9.000 zavezancev, ki se torej za prostovoljni vstop v sistem obračunavanja DDV ne bi odločili, znašal 38,2 mio eurov (4.225 eurov na zavezanca).

Zavezanci, ki se ne odločijo za prostovoljno registracijo, nimajo pravice do dobitka DDV, zato bo učinek predlagane spremembe zakona manjši (ne v celoti neto DDV v višini 38,2 mio eurov), ampak bo dejanski učinek odvisen od deleža prodaje končnim potrošnikom. Predlagana sprememba zakona bo tako, ob upoštevanju podatka Statističnega urada RS o deležu prodaj končnim potrošnikom, v višini 22,89 % in vseh preostalih naštetih predpostavk, po oceni znižala prihodke iz naslova DDV v višini približno 9 mio eurov letno (0,3 % prihodkov iz naslova DDV oziroma 0,03 % BDP).

Zaradi spremembe definicije prometa za uporabo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji Vlada ne pričakuje bistvenih finančnih učinkov, saj ocenjuje, da se ob spremembi definicije delež zavezancev, ki se bodo odločili za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, ne bo spremenil.

Predlog zakona ne bo imel posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona bo potrebno zagotoviti 140.000 EUR proračunskih sredstev. Glede na to, da proračun za leto 2013 še ni sprejet, se bodo sredstva za izvajanje zakona načrtovala ob pripravi proračuna za leto 2013 v finančnem načrtu Davčne uprave RS, le-ta pa bo izvajala tudi nadzor nad izvajanjem zakona.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Prenos ureditve iz Direktive Sveta 2010/45/ES in Direktive Sveta 2008/8/ES v delu, ki mora biti uveljavljen 1. januarja 2013, v nacionalne predpise držav članic EU s področja DDV bo zagotovil, da med ureditvami posameznih držav ne bo vsebinskih razlik. V zvezi z navedenima direktivama do zdaj še nobena država članica EU ni uskladila (objavila) svoje zakonodaje.

V nadaljevanju je prikazana ureditev v drugih pravnih sistemih v zvezi z uporabo izbirne ureditve obračunavanja in pobiranja DDV po plačani realizaciji, kot ukrepa, ki odstopa od 167. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, za katerega so morale države članice, ki so ga želele uporabljati, pridobiti soglasje Sveta EU. Tem državam je bilo dovoljeno, da odložijo nastanek pravice do odbitka DDV, dokler račun ni plačan dobavitelju blaga oziroma storitev. Obveznost obračuna DDV za njihove dobave blaga in opravljene storitve nastane ob prejemu plačila.

Upravičenci do ureditve po plačani realizaciji v skladu z Odločbo Sveta 2009/1022/EU so davčni zavezanci, katerih letni promet ne presega zgornje meje, ki jo Estonija v skladu s 399. in 400. členom Direktive Sveta 2006/112/ES določi v nacionalni valuti do protivrednosti največ 200.000 evrov.

Švedska in Združeno kraljestvo

Za uvrstitev v ureditev po plačani realizaciji v skladu z Odločbo Sveta 2009/938/EU, naslovljeno na ti dve državi, letni promet davčnih zavezancev ne sme presegati 3.000.000 SEK v primeru Švedske in 1.500.000 GBP v primeru Združenega kraljestva.

Slovenija trenutno ureditev po plačani realizaciji uporablja na podlagi Odločbe Sveta 2009/939/EU, po kateri navedeno ureditev v skladu s 131. členom ZDDV-1 lahko uporabljajo davčni zavezanci, katerih letni obdavčeni promet ne preseže 400.000 evrov.

V zvezi z uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji bo z Direktivo Sveta 2010/45/ES (1. januarja 2013) vsem državam članicam, ki uporabljajo to ureditev, dana možnost, da določijo prag za davčne zavezanca, ki uporabljajo ureditev na svojem ozemlju, na podlagi letnega prometa davčnega zavezanca, izračunanega v skladu z 288. členom Direktive Sveta 2006/112/ES (opomba: obdavčljivi promet). Ta prag ne sme presegati 500.000 evrov ali protivrednosti v nacionalni valuti. Države članice lahko po posvetovanju z odborom za DDV ta prag dvignejo na 2.000.000 evrov ali njegovo protivrednost v nacionalni valuti. Vendar se takšno posvetovanje z odborom za DDV ne zahteva za države članice, v katerih se je 31. decembra 2012 uporabljal prag, višji od 500.000 evrov, ali njegova protivrednost v nacionalni valuti.

Nadalje je v skladu z Direktivo Sveta 2006/112/ES državam članicam na voljo možnost uporabe posebne ureditve za mala podjetja, vključno z možnostjo oprostitve DDV za davčne zavezanca, katerih letni promet v zvezi z opravljanjem ekonomske dejavnosti ne presega določene meje. Na podlagi te možnosti so vključeni davčni zavezanci lahko oproščeni nekaterih ali vseh obveznosti glede DDV iz poglavij 2 do 6 naslova XI navedene direktive (na primer ni se jim treba identificirati za DDV, ni jim treba sestavljati obračunov DDV, v knjigovodstvu jim ni treba zagotavljati podatkov za potrebe DDV).

V nadaljevanju je podana informacija glede višine praga letnega prometa davčnega zavezanca v posebni ureditvi za mala podjetja, kot se uporablja v posameznih državah članicah.

Združeno kraljestvo

V posebno ureditev za mala podjetja se lahko na podlagi veljavne ureditve v tej državi članici vključijo osebe, katerih letne obdavčljive dobave v zadnjih 12 mesecih ne presegajo 77.000 £ (približno 95.356 evrov).

Romunija

Na podlagi odstopanja, ki je bilo tej državi članici odobreno marca 2012, lahko ta država v posebno ureditev za mala podjetja vključi davčne zavezanca, katerih letni obdavčljivi promet ne presega 65.000 evrov v protivrednosti nacionalne valute (pred odstopanjem je bil prag določen v višini 35.000 evrov), in jih torej oprosti obveznosti obračunavanja in plačevanja DDV.

Litva

Na podlagi odstopanja, ki je bilo Litvi odobreno maja 2011, lahko ta država v posebno ureditev za mala podjetja vključi davčne zavezanca, katerih letni promet ne presega 45.000 evrov v protivrednosti nacionalne valute (pred povišanjem je bil prag določen v višini 29.000 evrov).

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1. Administrativne in druge posledice

Z enako obravnavo papirnatih in elektronskih računov, zlasti pa z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov naj bi se zmanjšali upravne obremenitve in administrativna bremena za davčne zavezance. Pozitiven vpliv na davčne zavezance bo imela tudi širitev področja uporabe poenostavljenih računov, za katere se zahteva bistveno manj podatkov, kot jih mora davčni zavezanec običajno navesti na računu za namene DDV.

Z dvigom praga obdavčljivega prometa za male davčne zavezance s 25.000 evrov na 50.000 evrov se poenostavljajo administrativne obveznosti davčnih zavezancev, ki se jim ne bo treba identificirati za namene DDV, predlagati obračunov DDV davčnemu organu, voditi davčnega knjigovodstva ter izpolnjevati drugih zakonskih obveznosti. S tem ukrepom se bodo znižale tudi administrativne obremenitve davčnega organa z vidika davčnega nadzora manjših davčnih zavezancev.

S poenostavitvijo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji naj bi se zmanjšale administrativne obremenitve davčnih zavezancev, ki bodo uporabljali to ureditev. Po novem namreč ne bo treba več izpolnjevati Priloge A k obrazcu DDV-O, ki jo je treba po trenutni ureditvi priložiti mesečno oziroma trimesečno, odvisno od davčnega obdobja, ki velja za posameznega davčnega zavezanca. Ker se z ukinitvijo Priloge A odpravi tudi poročanje o prejetih računih, ki še niso plačani, mora davčni zavezanec enkrat letno opraviti popis vseh prejetih računov, ki jih ni plačal do 31. decembra tekočega leta, in ga elektronsko predložiti davčnemu organu. Ne glede na dodatno obveznost, ki je potrebna z vidika določitve pravilne davčne osnove, ki je podlaga za plačilo prispevka Slovenije iz naslova DDV v proračun EU, naj bi se zmanjšali tudi stroški vodenja računovodstva, ki so po sedanjí ureditvi največja ovira za to, da se ta ureditev v praksi zelo malo uporablja.

6.2. Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike

S spodbujanjem elektronskega izdajanja računov se ugodno vpliva na okolje v smislu manjše porabe papirja in energije, ki se porabi pri prevozu, kar bi posledično dolgoročno lahko vplivalo tudi na zmanjšanje izpusta CO₂.

6.3. Presoja posledic na gospodarstvo

Poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil za izdajanje računov naj bi ugodno vplivala na podjetja. Z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov ter z uporabo tehnologij pri izdaji računov, ki jih podjetja že uporabljajo, se bodo podjetjem zmanjšali stroški in povečala učinkovitost, to pa bo pozitivno vplivalo na konkurenčnost podjetij in s tem tudi na celotno gospodarstvo.

Z elektronsko izdanim računom je dana možnost avtomatizacije, zlasti če se račun pošlje v strukturirani obliki. Elektronski računi se lahko ustvarijo avtomatično in se neposredno prenesejo iz sistema izdajatelja v sisteme prejemnika. Večina gospodarskih prednosti je tako predvsem v možnostih avtomatizacije in integracije procesov med trgovskimi partnerji od naročila do plačila.

S poenostavitvijo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji naj bi se zainteresiranost podjetij za takšno ureditev povečala, še posebej v trenutnih razmerah velike plačilne nediscipline.

6.4. Presoja posledic na socialnem področju

/

6.5. Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja

/

6.6. Izvajanje sprejetega predpisa

6.7. Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11 in 38/12) se 1. člen spremeni tako, da se glasi:

»1. člen
(vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

– Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES),

– Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in

– Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

– »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom,

– »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije,

– »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije,

– »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:

a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:

- v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
- v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
- v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
- v Republiki Finski: Alandski otoki;
- v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;

b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:

- v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
- v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
- v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.

(3) Po tem zakonu se:

– transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;

- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.«.

2. člen

V 9. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

- a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
- b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz desetega odstavka 20. člena tega zakona;
- c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;
- d) dobave plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali dobave električne energije pod pogoji iz 22. člena tega zakona;
- e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53. in 54. člena tega zakona;
- f) opravljanja storitev, ki se nanašajo na cenitev blaga ali delo na njem, dejansko opravljenih na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po cenzitvi ali opravljenem delu na njem vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;
- g) začasne rabe tega blaga na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;
- h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.«.

3. člen

30.b člen se spremeni tako, da se glasi:

»30.b člen
(najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Kraj dajanja prevoznega sredstva v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno oziroma običajno prebivališče.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek, je kraj dajanja čolna za razvedrilo v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer je čoln za razvedrilo dejansko dan na razpolago najemniku, če izvajalec to storitev dejansko opravi s sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v tem kraju.

(4) Za namene tega člena »kratkoročni najem« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in pri plovilih v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.«.

4. člen

33. člen se spremeni tako, da se glasi:

»33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

(3) Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(4) Zaporedne dobave blaga v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane iz Slovenije v drugo državo članico in, v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi ali prenese z oprostitvijo DDV, se v skladu s pogoji iz 46. člena tega zakona štejejo za zaključene zadnji dan vsakega koledarskega meseca, dokler dobava ni končana.

(5) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(6) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Prejšnji stavek se ne nanaša na storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, ali na dobave blaga ali prenose blaga iz osmega odstavka tega člena.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(8) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa, ali če račun ni bil izdan, 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(9) Drugi in peti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenose blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.«.

5. člen

V drugem odstavku 33.a člena se beseda »tretjem« nadomesti z besedo »petem«.

6. člen

Drugi odstavek 34. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Pri pridobitvah blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane na dan izdaje računa. Če račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.«.

Tretji odstavek se črta.

7. člen

V drugem odstavku 40. člena se v točki a) beseda »tretjega« nadomesti z besedo »petega«.

8. člen

V tretjem odstavku 58. člena se v točki a) za besedilom »s točko b)« doda besedilo »prvega odstavka«.

9. člen

V prvem odstavku 67. člena se v točki a) besedilo »81. do 84. členom« nadomesti z besedilom »80.a do 84.a členom«.

Točka c) se spremeni tako, da se glasi:

»c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun«.

10. člen

Naslov 70. člena se spremeni tako, da se glasi:
»(dobava osnovnih sredstev v obdobju popravkov)«.

V prvem odstavku se besedilo: »Če davčni zavezanec v obdobju popravka osnovno sredstvo proda,« nadomesti z besedilom: »Če davčni zavezanec opravi dobavo osnovnega sredstva v obdobju popravka,« .

11. člen

72. člen se spremeni tako, da se glasi:

»72. člen
(popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega in carinskega organa)

(1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, lahko ta davčni zavezanec na podlagi odločbe davčnega organa izstavi popravljen račun s pravilno obračunanim zneskom

DDV, na podlagi katerega lahko prejemnik blaga in storitev za nastalo razliko uveljavi pravico do odbitka DDV v skladu z določili tega zakona v davčnem obdobju, ko prejme takšen račun.

(2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

(3) Minister, pristojen za finance podrobneje predpiše vsebino računa iz prvega odstavka tega člena.«.

12. člen

V X. poglavju se za naslovom 3. podpoglavja doda nov 80.a člen, ki se glasi:

»80.a člen (pravila za izdajanje računov)

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža v Sloveniji oziroma če gre za osebo iz četrtega odstavka 76. člena tega zakona, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, se ne glede na prejšnji odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.«.

13. člen

81. člen se spremeni tako, da se glasi:

»81. člen (obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da sam, kupec blaga oziroma naročnik storitve ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1. in 2. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo za storitve, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora davčni zavezanec izdati račun tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije. Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in če ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

(3) Račun iz prvega odstavka tega člena lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev (samofakturiranje), ki mu jo je davčni zavezanec dobavil le, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in če se še posebej dogovorita o načinu sprejema vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Kupec blaga ali naročnik storitev mora na računu navesti, da ga izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki mu je dobavil blago ali opravil storitev.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, davčnemu zavezancu ni treba izdati računa za storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so storitve, ki jih opravi davčnemu zavezancu v drugi državi članici, oproščene v tej državi članici.

(5) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za posamezne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali če se opravijo zunaj Unije.

(6) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedena v skupnem računu, nastane v istem davčnem obdobju.

(7) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona, in za opravljene storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES, nastane obveznost izdaje računa najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(8) Za namene tega zakona so računi vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a do 84.a člena tega zakona.

(9) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun in se nanj nedvoumno nanaša.«.

14. člen

82. člen se spremeni tako, da se glasi:

»82. člen

(obvezni podatki na računu)

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;

6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;
8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitve, ceno na enoto brez DDV ter kakršna koli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
- 10.a v primeru izdaje računa s strani kupca blaga ali naročnika storitev v imenu in za račun davčnega zavezanca navedbo »Samofakturiranje«;
11. v primeru oprostitve DDV veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV;
- 11.a v primeru, če je plačnik DDV kupec blaga ali naročnik storitve, navedbo »Obrnjena davčna obveznost«;
12. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona;
13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije navedbo »Posebna ureditev – Potovalne agencije«;
14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine navedbo »Posebna ureditev – rabljeno blago«, »Posebna ureditev – umetniški predmeti« ali »Posebna ureditev – zbirke in starine«;
15. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim imenom in naslovom.

(2) Davčni zavezanec, ki v drugi državi članici, v kateri je treba plačati DDV, nima sedeža ali njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a Direktive Sveta 2006/112/ES, opravi pa dobavo blaga ali storitev prejemniku, ki je dolžan plačati DDV, na računu namesto vseh podatkov iz 8., 9. in 10. točke prvega odstavka tega člena navede le davčno osnovo.«.

15. člen

83. člen se spremeni tako, da se glasi:

»83. člen (poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec izda poenostavljeni račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, če:

1. izda račun v skladu s 1., 4. ali 5. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona in znesek na računu, brez DDV, ni višji od 100 eurov ali
2. izda račun v skladu s prvim stavkom drugega odstavka 81. člena tega zakona ali
3. izda dokument oziroma sporočilo iz devetega odstavka 81. člena tega zakona.

(2) Na poenostavljenem računu davčni zavezanec navede najmanj naslednje podatke:

1. datum izdaje računa,
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa,
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev,
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev,

5. znesek DDV, ki se plača, ali informacije, ki so potrebne za njegov izračun,
6. jasno in nedvoumno navedbo o prvotnem računu in konkretnih podrobnosti, ki so spremenjene, če je račun dokument iz devetega odstavka 81. člena tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki izda poenostavljeni račun iz prvega odstavka tega člena drugemu davčnemu zavezancu, ki takšen račun potrebuje za uveljavljanje odbitka DDV, mora na računu navesti še ime in naslov svojega kupca ali naročnika.

(4) Davčni zavezanec ne sme izdati poenostavljenega računa za dobave blaga ali storitev, ki jih opravi v drugo državo članico, v kateri je treba plačati DDV, ali njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a Direktive Sveta 2006/112/ES, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri je bilo blago dobavljeno oziroma storitev opravljena.

(5) Davčni zavezanec, ki opravi dobavo blaga in storitev v skladu s 76.a členom tega zakona, mora na poenostavljenem računu navesti, da gre za obrnjeno davčno obveznost.

(6) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora znesek DDV na poenostavljenem računu izkazati ločeno po davčnih stopnjah.

(7) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitve plačila DDV, mora na računu navesti veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona oziroma drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV.

(8) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).«.

16. člen

84. člen se spremeni tako, da se glasi:

»84. člen
(papirnati in elektronski računi)

(1) Račun se lahko izda v papirnati ali elektronski obliki.

(2) Elektronski račun je za namene tega zakona račun, ki vsebuje predpisane podatke v skladu s tem zakonom in ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki.

(3) Prejemnik računa se mora strinjati z uporabo elektronskega računa.

(4) Pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa v papirnati ali v elektronski obliki morajo biti zagotovljene od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa. Vsak davčni zavezanec določi način zagotovitve pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. Ta se lahko zagotavlja s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo. Pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa se lahko zagotavljata tudi z naprednim elektronskim podpisom ali z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI).

(5) »Pristnost izvora« računa pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa.

(6) »Celovitost vsebine« računa pomeni, da vsebina računa, ki je zahtevana v skladu s tem zakonom, po izdaji računa ni bila spremenjena.

(7) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku pošlje ali dá na razpolago sveženj z več elektronskimi računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.«.

17. člen

Za 84. členom se doda nov 84.a člen, ki se glasi:

»84.a člen
(valuta na računu)

Znesek na računu je lahko izkazan v kateri koli valuti, s tem da mora davčni zavezanec znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izraziti v eurih.«.

18. člen

Tretji, četrti in peti odstavek 86. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(3) Za zagotovitev pogojev iz četrtega odstavka 84. člena tega zakona mora davčni zavezanec račune hraniti v svoji izvirni, papirnati ali elektronski obliki, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. Če se računi hranijo z elektronskimi sredstvi, se morajo z elektronskimi sredstvi hraniti tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, v skladu s 84. členom tega zakona.

(4) Če davčni zavezanec račune, ki jih izda ali prejme, shrani z elektronskimi sredstvi, ki zagotavljajo on-line dostop do zadevnih podatkov, ima davčni organ zaradi nadzora pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov oziroma mora biti pravica do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov omogočena tudi pristojnemu organu druge države članice, če je treba DDV plačati v tej drugi državi članici.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejme davčni zavezanec s sedežem na ozemlju Slovenije, deset let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.«.

V šestem odstavku se črta beseda »najmanj«.

19. člen

V drugem odstavku 88.b člena se besedilo »zaradi prenizko izkazane davčne obveznosti ali previsokega presežka« nadomesti z besedilom »zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravilen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

20. člen

V tretjem odstavku 88.c člena se besedilo »vključen popravljen znesek DDV« nadomesti z besedilom »predložen obračun DDV«.

21. člen

V prvem odstavku 94. člena se besedilo »25.000 eurov« nadomesti z besedilom »50.000 eurov«.

22. člen

V prvem odstavku 131. člena se beseda »obdavčenega« nadomesti z besedo »obdavčljivega«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka je obdavčljivi promet iz sedmega in osmega odstavka 94. člena tega zakona.«.

23. člen

V drugem odstavku 134. člena se besedilo »obdavčenih dobav« nadomesti z besedilom »obdavčljivih dobav blaga in storitev«.

24. člen

V drugem odstavku 136. člena se za besedo »izdanih« doda besedilo »in prejetih«.

25. člen

V prvem odstavku 140. člena se v 1. točki besedilo »v skladu s 33., 34. oziroma 131. členom« nadomesti z besedilom »v skladu s 33., 34., 39. oziroma 131. členom«.

3. točka se spremeni tako, da se glasi:

»3. na računu ne izkaže ali nepravilno navede predpisane podatke (82., 83. in 84.a člen);«.

26. člen

V prvem odstavku 141. člena se 5. točka spremeni tako, da se glasi:

»5. ne zagotovi, da je račun izdan oziroma ni izdan v predpisanem roku (81. člen);«

Za 5. točko se doda nova 5.a točka, ki se glasi:

»5.a ne zagotovi pristnosti izvora, celovitosti vsebine oziroma čitljivosti računa v celotnem obdobju hrambe računa (četrti odstavek 84. člena, tretji odstavek 86. člena);«.

7. točka spremeni tako, da se glasi:

»7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku oziroma na predpisan način (prvi, drugi, tretji, peti in šesti odstavek 86. člena in prvi odstavek 136. člena);«.

Za 8. točko se doda nova 8.a točka, ki se glasi:

»8.a davčnemu organu v postopku nadzora ne omogoči dostopa do računov, njihovega prenosa ali uporabe (četrti odstavek 86. člena);«.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

27. člen

(prehodna ureditev za 94. člen)

(1) Določba spremenjenega prvega odstavka 94. člena zakona se začne uporabljati prvi dan drugega koledarskega meseca, ki sledi mesecu objave obvestila o objavi Izvedbenega sklepa Sveta o dovoljenju Republiki Sloveniji za uporabo ukrepa, ki odstopa od 287. člena Direktive Sveta 2006/112/ES v Uradnem listu Evropske unije.

(2) Obvestilo iz prvega odstavka tega člena objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

(3) Davčni zavezanec, ki je na dan objave obvestila iz prvega odstavka tega člena identificiran za namene DDV, ker je presegel znesek iz spremenjenega prvega odstavka 94. člena zakona in izpolnjuje pogoje za oprostitev obračunavanja DDV v skladu s spremenjenim prvim odstavkom 94. člena zakona, lahko davčnemu organu pred potekom 60 mesečnega roka iz tretjega odstavka 94. člena tega zakona, predloži zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV.

28. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2013.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se spreminja besedilo 1. člena ZDDV-1.

V prvem odstavku 1. člena ZDDV-1 se popravlja sklicevanje na zakonodajo Unije, z vključitvijo zadnje spremembe Direktive Sveta 2006/112/ES, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje, ki je bila uveljavljena z Direktivo Sveta 2010/88/EU.

V drugem odstavku je naštetu, katera ozemlja se štejejo za tretja ozemlja v skladu s tem zakonom, glede na to, ali so del carinskega območja Unije ali ne. Razdelitev je pomembna zaradi listin, s katerimi davčni zavezanci dokazujejo promet blaga s tretjimi ozemlji.

K 2. členu:

S tem členom se spreminja drugi odstavek 9. člena ZDDV-1, ki določa primere, za katere se ne šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico. Vsebinska sprememba se nanaša le na točko f) tega člena, kjer je dodano, da se prenosi blaga iz Slovenije v drugo državo članico za namene cinitve blaga ne štejejo za dobavo blaga za namene DDV, če se blago po cenitvi vrne davčnemu zavezancu, za katerega je bila cenitev opravljena, v Slovenijo. Druge spremembe so redakcijske narave zaradi notranje uskladitve s preostalim besedilom drugega odstavka tega člena.

K 3. členu:

S tem členom se spreminja 30.b člen ZDDV-1, ki ureja pravila za določitev kraja opravljanja najema prevoznih sredstev. Prvi odstavek določa pravilo za določitev kraja obdavčitve pri kratkoročnem najemu prevoznega sredstva, in sicer je kraj obdavčitve kraj, kjer je prevozno sredstvo dano na razpolago najemniku in se glede na veljavno ureditev ne spreminja. Na novo pa se določa posebno pravilo o kraju opravljenih storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebam, ki niso davčni zavezanci. Kraj opravljanja storitev v teh primerih je kraj, kjer ima oseba, ki najame prevozno sredstvo, sedež, stalno oziroma začasno prebivališče. Izjema je določena za dolgoročno oddajanje v najem čolnov za razvedrilo, ki so najemniku (ki ni davčni zavezanec) dani na razpolago v kraju, kjer ima najemodajalec sedež. V teh primerih se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer je čoln dan najemniku na razpolago. Pri definiciji, kaj se šteje za čoln, je treba izhajati iz opredelitve čolna po veljavnem Pomorskem zakoniku.

4. členu:

S tem členom se spreminja 33. člen ZDDV-1, ki določa obdavčljivi dogodek in nastanek obveznosti obračuna DDV od dobav blaga in storitev. Prvi, drugi, tretji, peti in sedmi odstavek se vsebinsko ne spreminjajo.

S četrtem odstavkom se na novo določa, da se v primeru opravljanja zaporednih oproščenih dobav blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1, v obdobju, ki je daljše od enega koledarskega meseca, takšne dobave štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca, dokler se dobava ne konča.

Določba šestega odstavka povzema trenutno pravilo za nastanek obveznosti obračuna DDV v primerih, ko račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena. DDV se v teh primerih obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Šesti odstavek je dopolnjen z določbo, da se to pravilo ne uporablja za opravljanje storitev, za katere je plačnik DDV prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena ZDDV-1, in za dobave blaga, opravljene v drugo državo

članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1, ali prenose blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.

Osmi odstavek ohranja sedanja pravila glede določitve skrajnega roka za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 ali prenosu blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV. Razlika je v tem, da je nastanek obveznosti obračuna DDV primarno vezan na dan izdaje računa, če pa račun ni izdan, obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

S spremembo devetega odstavka je določeno, da se pri oproščenih dobavah blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 in prenosih blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, ne uporabljata določba drugega odstavka tega člena, ki velja za primere opravljanja dobav blaga in storitev, kjer se izdajajo zaporedni računi ali vršijo zaporedna plačila, ter določba petega odstavka tega člena glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri predplačilih.

K 5. členu:

Sprememba drugega odstavka 33.a člena ZDDV-1 je redakcijske narave in sledi preštevilčenju odstavkov v 33. členu ZDDV-1 (4. člen predloga zakona).

K 6. členu:

S spremembo drugega odstavka 34. člena ZDDV-1 se določa, da pri pridobitvah blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa. Če račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

K 7. členu:

Sprememba a) točke drugega odstavka 40. člena ZDDV-1 je redakcijske narave in sledi preštevilčenju odstavkov v 33. členu ZDDV-1 (4. člen predloga zakona).

K 8. členu:

S tem členom se v b) točki tretjega odstavka 58. člena ZDDV-1 redakcijsko popravlja sklicevanje na b) točko prvega odstavka 52. člena zakona.

K 9. členu:

S tem členom se s spremembo prvega odstavka 67. člena ZDDV-1 določa, da mora davčni zavezanec za uveljavljanje odbitka DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec, imeti račun, ki je izdan v skladu z določbami 80.a do 84.a člena ZDDV-1. Davčni zavezanec mora tako imeti račun, ki je izdan v skladu s pravili za izdajo in hrambo računa in vsebuje predpisane sestavine, da lahko uveljavi odbitek DDV. Poenostavitev se glede na dosedanja pravila lahko uporabi tudi za uveljavljanje odbitka DDV od pridobitev blaga znotraj Unije, kjer se še vedno zahteva račun, vendar pa davčni zavezanec lahko odbije DDV tudi, če račun ne izpolnjuje vseh pogojev iz 80.a do 84.a člena ZDDV-1, pod pogojem, da v obračunu DDV navede vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve.

K 10. členu:

S tem členom se naslov in prvi odstavek 70. člena ZDDV-1 redakcijsko popravlja, glede na vsebino člena, ki govori o popravku odbitka v primeru dobave osnovnih sredstev tekom obdobja popravka.

K 11. členu:

S tem členom se ureja popravek odbitka DDV v primerih, ko mora davčni zavezanec povečati davčno obveznost na podlagi odločitve davčnega. Če se znesek DDV poveča na podlagi odločbe davčnega organa, lahko davčni zavezanec izstavi popravljen račun s pravilno obračunanim zneskom DDV. Na podlagi takšnega računa pa lahko prejemnik blaga ali storitev za nastalo razliko uveljavi pravico do odbitka DDV, če so izpolnjeni drugi pogoji za odbitek v skladu z ZDDV-1, in sicer v davčnem obdobju, v katerem prejme takšen račun. V primerih spremembe zneska DDV, obračunanega pri uvozu, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek DDV, lahko davčni zavezanec popravi odbitek DDV za nastalo razliko na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa. S tretjim odstavkom pa je dano pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da podrobneje predpiše vsebino računa, ki ga mora davčni zavezanec izdati na podlagi odločbe davčnega organa.

K 12. členu:

S tem členom se uvaja nov 80.a člen, ki določa, katera pravila za izdajanje računov se pri opravljenih dobavah blaga in storitev uporabljajo. Osnovno pravilo je, da pravilo za izdajo računov določi država članica, v kateri se opravi dobava. Za izdajo računov se uporabljajo pravila v skladu z ZDDV-1, če se šteje, da je dobava blaga in storitev opravljena v Sloveniji.

Določeni sta dve izjemi od osnovnega pravila, in sicer za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost, in za dobave, ki se obdavčijo zunaj Unije.

Če dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ali pa njegova poslovna enota ne sodeluje pri dobavi v Sloveniji, opravi pa dobave blaga in storitev, za katere se šteje, da so opravljene v Sloveniji, se za izdajo računa uporabijo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče. V primeru samofakturiranja, pri katerem je prejemnik, ki izda račun, dolžan plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti, izjema ne velja, temveč se uporabi osnovno pravilo za izdajo računov.

Izjema od osnovnega pravila velja tudi v primeru, če ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji, opravi pa dobavo zunaj Unije, za katero se šteje, da je opravljena zunaj Unije. V teh primerih dobavitelj izda račun po pravilih ZDDV-1.

K 13. členu:

S tem členom se spreminja besedilo 81. člena ZDDV-1.

S prvim odstavkom se natančneje povzema uvodno besedilo člena 220 (1) Direktive Sveta 2006/112/ES, in sicer, da mora vsak davčni zavezanec zagotoviti, da sam, kupec blaga ali naročnik storitve ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun.

Z drugim odstavkom je določena obveznost izdaje računa tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec opravi na ozemlju Slovenije. Ministru za finance je dano pooblastilo, da lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

S tretjim odstavkom so predpisani pogoji za izdajo računa s strani kupca blaga ali naročnika storitev (samofakturiranje) za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev. Za takšno izdajo računa mora obstajati vnaprejšnji dogovor med dobaviteljem in kupcem oziroma naročnikom, še posebej pa se morata dogovoriti o načinu sprejema vsakega računa s strani dobavitelja. Dobavitelj je namreč, ne glede na takšno izdajo računa, še vedno zavezanec za plačilo DDV, zato je treba na računu navesti še, da se izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki je kupcu oziroma naročniku dobavil blago ali opravil storitev.

Davčni zavezanec mora izdati račun tudi, če opravi zavarovalne ali finančne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena ZDDV-1. Izjema od obveznosti izdaje računa pa je v četrtem odstavku predpisana za davčne zavezanca, ki opravijo zavarovalne in finančne storitve davčnemu zavezancu v drugo državo članico in ki so v tej drugi državi članici oproščene plačila DDV. S petim odstavkom pa je dano pooblastilo ministru za določitev izjeme od obveznosti izdaje računa tudi v primerih, ko davčni zavezanci opravijo oproščene zavarovalne in finančne storitve na ozemlju Slovenije ali zunaj Unije.

S šestim odstavkom so določeni pogoji za izdajo skupnega računa. Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za te dobave nastane v istem davčnem obdobju.

S sedmim odstavkom je določen rok za izdajo računa v primerih opravljanja dobav v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 in opravljanja storitev, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v drugi državi članici. Račun je treba v teh primerih izdati najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Osmi odstavek določa, kaj se za namene ZDDV-1 šteje kot račun, in sicer so to vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a do 84.a člena ZDDV-1. Kot račun pa se po devetem odstavku šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun (redni ali poenostavljeni) in se nanj nedvoumno nanaša (dobropis, bremepis).

K 14. členu:

S tem členom se spreminja in dopolnjuje 82. člen ZDDV-1.

V zvezi z obveznimi podatki na računu, ki se izda v skladu z 81. členom ZDDV-1, mora račun v primerih, ko je izdan s strani kupca blaga ali naročnika storitev v imenu in za račun davčnega zavezanca, glede na novo 10.a točko prvega odstavka 82. člena ZDDV-1, vključevati navedbo »Samofakturiranje«.

Račun, izdan v skladu z 81. členom v zvezi z dobavami blaga ali storitev, ki so oproščeni plačila DDV, glede na spremenjeno 11. točko, mora vključevati sklic na ustrezno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ZDDV-1 oziroma katero koli drugo navedbo, ki dokazuje, da je dobava oproščena DDV.

V primerih, kadar za dobavo velja obrnjena davčna obveznost in je dobava oproščena plačila DDV v državi članici obdavčitve, kot določa nova 11.a točka, v izdanem računu zadostuje navedba »Obrnjena davčna obveznost«.

V primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, kot določa spremenjena 13. točka, račun vključuje navedbo »Posebna ureditev – Potovalne agencije«.

V primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, kot določa spremenjena 14. točka, račun vključuje eno izmed naslednjih navedb, in sicer: »Posebna ureditev – rabljeno blago«, »Posebna ureditev – umetniški predmeti« ali »Posebna ureditev – zbirke in starine«.

Z novim drugim odstavkom 82. člena ZDDV-1 je določeno, da v primerih, ko davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji, opravi dobavo blaga ali storitev v drugo državo članico, izda račun osebi – prejemniku, kateremu se opravi dobava blaga ali storitev v drugo državo članico in je ta tudi dolžan plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti, na računu navede podatke iz 82. člena, ni pa potrebno, da navede ceno na enoto brez DDV ter kakršna koli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto, stopnjo DDV in znesek DDV.

K 15. členu:

S tem členom se spreminja besedilo 83. člena ZDDV-1, ki ureja poenostavljeni račun.

S prvim odstavkom je določeno, da je mogoča izdaja poenostavljenega računa za:

- dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec opravi drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, in za predplačila v skladu s 4. in 5. točko prvega odstavka 81. člena ZDDV-1, če znesek na računu, brez DDV, ni višji od 100 evrov,
- dobave blaga ali storitev končnim potrošnikom, ki jih davčni zavezanec opravi na ozemlju Slovenije in za katere mora izdati račun v skladu s prvim stavkom drugega odstavka 81. člena ZDDV-1, in
- primere izdaje dokumenta oziroma sporočila, ki šteje kot račun v skladu z devetim odstavkom 81. člena ZDDV-1.

Poenostavljenega računa davčni zavezanec ne sme izdati pri prodaji blaga na daljavo in v zvezi s transakcijami znotraj Unije, ki so oproščene plačila DDV.

Z drugim odstavkom so predpisani minimalni podatki, ki morajo biti navedeni na poenostavljenem računu.

Tretji odstavek določa, da mora davčni zavezanec na računu navesti tudi ime in naslov svojega kupca ali naročnika, če se poenostavljeni račun izda med davčnimi zavezanci za DDV in prejemnik tak račun potrebuje za uveljavljanje odbitka DDV.

S četrtem odstavkom je določeno, da se poenostavljeni račun ne sme izdati za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost, če dobave opravi davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji.

S petim do osmim odstavkom je določeno, da se lahko poleg minimalnih podatkov zahtevajo tudi drugi podatki, in sicer:

- če se opravljajo dobave blaga in storitev v skladu s 76.a členom ZDDV-1, na podlagi katerega je plačnik DDV prejemnik blaga ali storitev, je treba na računu navesti še podatek, da gre za obrnjeno davčno obveznost.
- če se opravljajo dobave po splošni in nižji davčni stopnji, je treba na računu navesti znesek DDV, ločeno po davčnih stopnjah;
- če je opravljena oproščena dobava, je treba navesti sklic na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES, ustrezeni člen ZDDV-1 ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava oproščena;
- podatke po 82. členu ZDDV-1, če prejemnik potrebuje takšen račun zaradi uveljavljanja ugodnosti po ZDDV-1 (na primer 54. člen ZDDV-1).

K 16. členu:

S tem členom se spreminja 84. člen ZDDV-1, ki še posebej ureja izdajo elektronskih računov.

S prvim odstavkom je določeno, da se račun lahko izda v papirnati ali elektronski obliki.

Z drugim odstavkom je podana definicija elektronskega računa, ki mora vsebovati predpisane podatke po ZDDV-1. Davčni zavezanec sam izbere, katero elektronsko obliko zapisa bo uporabil. Ni pomembna vrsta elektronske oblike računa, ampak le dejstvo, da je račun v elektronski obliki takrat, ko je izdan in prejet.

S tretjim odstavkom je izrecno določeno, da se mora prejemnik računa strinjati z uporabo elektronskih računov.

S četrtem odstavkom je določeno, da mora vsak davčni zavezanec zagotoviti pristnost izvora računa, celovitost vsebine in čitljivost računa od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računov. Način zagotovitve pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa je prepuščen davčnim zavezancem. Navedeno se lahko zagotavlja s postopki in nadzori poslovanja, ki ustvarjajo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo, lahko pa se zagotavlja z že obstoječimi tehnologijami po trenutni zakonodaji, kot je napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov (EDI).

S petim in šestim odstavkom je podana definicija »pristnosti izvora« in »celovitosti vsebine«.

S sedmim odstavkom so določeni pogoji za izdajo svežnja z več elektronskimi računi. Podatke, ki so skupni posameznim računom, lahko davčni zavezanec navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

K 17. členu:

Z novim 84.a členom ZDDV-1 je določeno, da je znesek na računu lahko izražen v kateri koli valuti, znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, pa mora davčni zavezanec izraziti v evrih. Določba je bila glede na spremenjen naslov in vsebino 84. člena iz tega člena prenesena v nov člen.

K 18. členu:

S spremembo tretjega odstavka 86. člena je določeno, da se morajo računi zaradi zagotavljanja pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa hraniti v svoji izvorni obliki, papirnati ali elektronski, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. V primeru hrambe elektronskih računov se morajo z elektronskimi sredstvi hraniti tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine.

S spremembo četrtega odstavka 86. člena je določeno, da ima davčni organ v primerih, ko je treba DDV plačati v Sloveniji, zaradi nadzora pravico do dostopa do računov, ki jih je davčni zavezanec izdal, prejel ali shranil z elektronskimi sredstvi, njihovega prenosa in uporabe. Enako ima pravico do dostopa do navedenih računov, njihovega prenosa in uporabe tudi davčni organ druge države članice, če je DDV treba plačati v tej drugi državi članici.

Sprememba petega odstavka pomeni uskladitev s členom 247(1) Direktive Sveta 2006/112/ES. 80.a člen ZDDV-1 se ne uporablja za področje hrambe računov. Tako je s tem odstavkom določeno obdobje hrambe za dobavitelja blaga ali izvajalca storitev samo, če je kraj dobave v Sloveniji, ter obdobje hrambe za davčnega zavezanca, ki prejme dobave, če ima ta davčni zavezanec sedež v Sloveniji. Obdobje hrambe računov je 10 let po poteku leta, na katero se dobave oziroma nabave nanašajo. Za nepremičnine je obdobje hrambe računov 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

K 19. členu:

S tem členom se popravlja 88.b člen ZDDV-1, ki ureja popravljanje napak iz preteklih davčnih obdobj v tekočem obračunu DDV. S spremembo drugega odstavka je jasneje določeno, da davčni zavezanec lahko vključi v tekoči obračun znesek DDV, ki je predmet popravka, če je v preteklem obračunu DDV za ta znesek izkazoval prenizek obračunani DDV ali previsok odbitek DDV. Predmet popravka, od katerega se izračunavajo obresti je tako znesek obveznosti po vsakem posameznem računu.

V tretjem odstavku pa je določeno, da davčni zavezanec obresti obračuna od prvega dne po poteku roka za plačilo po davčnem obdobju, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravilen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu DDV, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti po tekočem obračunu. V kolikor pa davčni zavezanec v tekočem obračunu zmanjša presežek DDV, pa obresti tečejo do predložitve tekočega obračuna, v katerem je vključen pravilen znesek DDV. V tekoči obračun se tako vključijo vse vrste »poprakov« DDV, tudi na primer vključitev računa v tekoče obdobje, ki bi moral biti upoštevan v prejšnjih obdobjih, saj v teh primerih ne gre za popravljanje zneska DDV.

K 20. členu:

S tem členom je v tretjem odstavku 88.c člena določeno, da davčni zavezanec v primeru naknadno predloženega obračuna DDV obračuna obresti za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

K 21. členu:

S tem členom se v 94. členu povišuje prag obdavčljivega prometa za uveljavljanje oprostitve obračunavanja DDV za male davčne zavezance, in sicer s 25.000 evrov na 50.000 evrov.

K 22. členu:

S tem členom se s prvim in drugim odstavkom 131. člena ZDDV-1 popravlja definicija prometa, ki ustreza definiciji člena 167a Direktive Sveta 2006/112/ES. Uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji je tako mogoča za tiste davčne zavezance, katerih vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih, brez DDV, ni presegla 400.000 evrov, oziroma ni verjetno, da bo ta znesek presežen v naslednjih 12 mesecih.

K 23. členu:

S tem členom se, glede na spremembo 131. člena ZDDV-1, redakcijsko spreminja besedilo drugega odstavka 134. člena ZDDV-1.

K 24. členu:

S tem členom se spreminja drugi odstavek 136. člena ZDDV-1, ki določa, da mora davčni zavezanec, ki obračunava DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji, poročati tudi o vseh prejetih računih, ki jih ni plačal do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov davčni zavezanec predloži davčnemu organu v elektronski obliki najkasneje do 31. januarja naslednjega leta.

K 25. členu:

S spremembo 1. točke prvega odstavka 140. člena ZDDV-1 se za prekršek kaznuje davčni zavezanec, ki v primerih naknadno prejetega (ali delnega) plačila za opravljeno dobavo, v zvezi s katero je uveljavil popravek (zmanjšanje) davčne osnove na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča o zaključenem stečajnem postopku oziroma o njegovi ustavitvi ali o uspešno zaključenem postopku prisilne poravnave v skladu s tretjim odstavkom 39. člena ZDDV-1, od prejetega zneska ne obračuna DDV.

S spremembo 3. točke se za prekršek kaznuje davčni zavezanec, ki zneska DDV v izdanem računu ne izkaže v evrih, kot to določa nov 84.a člen ZDDV-1.

K 26. členu:

S spremembo 5. točke prvega odstavka 141. člena se za prekršek kaznuje davčni zavezanec, ki v predpisanem roku iz sedmega odstavka 81. člena ne zagotovi izdaje računa za dobave blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 ter računa za opravljene storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v drugi državi članici.

Z novo 5.a točko je predvidena samostojna sankcija za davčnega zavezanca, ki ne zagotovi pristnosti izvora, celovitosti vsebine oziroma čitljivosti računa v celotnem obdobju hrambe računa, pri čemer se zahteva, da morajo biti računi hranjeni v svoji izvorni obliki.

S spremembo 7. točke je dodatno predvidena sankcija v zvezi z neizpolnjevanjem obveznosti davčnega zavezanca, povezanih s hrambo računov, kot so določene v spremenjenem tretjem in petem odstavku 86. člena ZDDV-1.

Z novo 8.a točko je predvidena samostojna sankcija za davčnega zavezanca, ki davčnemu organu v postopkih nadzora ne omogoči dostopa do hranjenih računov, kot to določa četrti odstavek 86. člena ZDDV-1.

K 27. členu:

S tem členom se ureja prehodna ureditev za 94. člen ZDDV-1. S prvim odstavkom 94. člena ZDDV-1 se povišuje prag za uporabo posebne ureditve za male davčne zavezance s 25.000 evrov na 50.000 evrov. Prag 50.000 evrov se bo uporabljal od prvega dne drugega koledarskega meseca, ki sledi mesecu objave obvestila o objavi Izvedbenega sklepa Sveta o dovoljenju Republiki Sloveniji za uporabo ukrepa, ki odstopa od člena 287 Direktive Sveta 2006/112/ES v Uradnem listu Evropske unije. Obvestilo objavi v Uradnem listu Republike Slovenije minister, pristojen za finance.

Davčni zavezanec, ki je na dan objave obvestila identificiran za namene DDV, ker presega prag 25.000 evrov po trenutno veljavni ureditvi, vendar pa izpolnjuje pogoje za oprostitev obračunavanja DDV, ker v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa, ostane identificiran za namene

DDV še naprej kot prostovoljni davčni zavezanec, vendar pa se lahko ne glede na 60 mesečni rok iz tretjega odstavka 94. člena ZDDV-1 odloči za prenehanje identifikacije za namene DDV, če davčnemu organu predloži zahtevek za prenehanje identifikacije kadar koli po objavi obvestila.

K 28. členu:

S končno določbo je določeno, da zakon začne veljati 1. januarja 2013.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO:

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu:

- z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11.12.2006, str. 1), zadnjič spremenjene z Direktivo Sveta 2010/23/EU z dne 16. marca 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za opravljanje nekaterih storitev, dovzetnih za goljufije (UL L št. 72 z dne 20.3.2010, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- z Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20.2.2009, str. 23), in
- s Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom,
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije,
- »tretja država« je katerokoli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije,
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
- v Zvezni Republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
- v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla, Kanarsko otočje;
- v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera;
- v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
- v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
- v Republiki Finski: Alandski otoki;
- v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževine Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje,
- transakcije na otok Man ali iz njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

9. člen (prenos blaga v drugo državo članico)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico.

(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

- a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
- b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz desetega odstavka 20. člena tega zakona;
- c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;
- d) dobave plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, dobava električne energije ali dobava energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja pod pogoji iz 22. člena tega zakona;
- e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53., in 54. člena tega zakona;
- f) opravljanja storitev na tem blagu, ki se opravijo na ozemlju namembne države članice, če se blago, na katerem so bile storitve opravljene, vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;
- g) začasne rabe tega blaga na ozemlju namembne države članice zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;
- h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.

(3) Če eden od pogojev iz drugega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni več izpolnjen.

30.b člen (najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Za namene prejšnjega odstavka »kratkoročni najem« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in pri plovilih, v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.

33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta. Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(3) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(4) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(5) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(6) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(7) Ne glede na šesti odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

33. a člen
(predplačila pri opravljanju dobav blaga in storitev
po 76.a členu ZDDV-1)

(1) Davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV in je določen kot plačnik DDV na podlagi 76.a člena tega zakona, mora obračunati DDV tudi od danih predplačil na dan izvršitve predplačila.

(2) Za primere, ko je na podlagi prejšnjega odstavka DDV dolžna obračunati oseba, ki predplačilo da, prejemnik tega predplačila ni dolžan obračunati DDV po tretjem odstavku 33. člena tega zakona.

34. člen
(pridobitev blaga znotraj Unije)

(1) Obdavčljivi dogodek nastane, ko je opravljena pridobitev blaga znotraj Unije. Šteje se, da je bila pridobitev blaga znotraj Unije opravljena, kadar se za dobavo podobnega blaga šteje, da je bila opravljena na ozemlju Slovenije.

(2) Za pridobitev blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

40. člen
(uporaba stopnje)

(1) DDV se obračunava po stopnji, ki velja v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava po stopnji, ki velja ob nastanku obveznosti obračuna DDV, v naslednjih primerih:

- a) v primerih iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- b) v primeru pridobitve blaga znotraj Unije;
- c) v primerih uvoza blaga iz tretjega in četrtega odstavka 35. člena tega zakona.

(3) Stopnja, ki se uporablja za pridobitev blaga znotraj Unije, je stopnja, ki se uporablja za dobavo enakega blaga na ozemlju Slovenije.

58. člen

(oprostitve za dobave določenega blaga in storitev v davčnih skladiščih)

(1) Plačila DDV sta oproščena tudi dobava in uvoz blaga iz Priloge II tega zakona, ki se vnese v davčno skladišče v Sloveniji.

(2) Za namene tega zakona je »davčno skladišče«:

- v primeru mineralnih olj: prostor, ki je opredeljen kot trošarinsko skladišče v skladu z zakonom, ki ureja trošarine;
- pri drugem blagu: prostor, ki je opredeljen kot davčno skladišče v skladu s tem zakonom in predpisom, ki ga izda minister, pristojen za finance.

(3) V davčnem skladišču ne sme biti skladiščeno blago, ki je namenjeno prodaji na drobno, razen v naslednjih primerih:

- a) če je blago namenjeno davka prosti prodajalni, ki se nahaja za izstopno mejno carinsko kontrolo na letališču ali pristanišču, za prodajo blaga, ki se iznese v potnikovi osebni prtljagi pri poletih ali ladijskih prevozi na tretje ozemlje ali v tretjo državo, kadar je taka prodaja oproščena v skladu s točko b) 52. člena tega zakona;
- b) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave potnikom na krovu zrakoplova ali plovila med poletom ali ladijskim prevozom, kadar je namembni kraj zunaj Unije;c) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 54. členom tega zakona.

(4) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(5) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz Priloge II, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del, in storitev na tem blagu, dokler je blago v postopku davčnega skladiščenja.

67. člen

(uveljavljanje pravice do odbitka)

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

- a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;
- b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;
- c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;

f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena ali 76.a členom tega zakona, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz četrtega odstavka 95. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseb ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

(6) Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

70. člen

(prodaja osnovnih sredstev v obdobju popravkov)

(1) Če davčni zavezanec v obdobju popravka osnovno sredstvo proda, se šteje, kakor da se osnovno sredstvo uporabi za njegovo ekonomsko dejavnost do konca obdobja popravka.

(2) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti obdavčena, če je dobava osnovnih sredstev obdavčena.

(3) Šteje se, da je ekonomska dejavnost v celoti oproščena, če je dobava osnovnih sredstev oproščena.

(4) Popravek odbitka iz prvega odstavka tega člena se izvede le enkrat za celotno preostalo obdobje popravka.

72. člen

(popravek odbitka DDV na podlagi odločitve davčnega
in carinskega organa)

(1) Če se na podlagi odločitve davčnega organa spremeni (poveča) znesek DDV, ki ga je davčni zavezanec obračunal pri dobavi blaga in storitev, in ta davčni zavezanec prejme znesek DDV, ki je bil premalo obračunan, od prejemnika blaga in storitev, lahko prejemnik blaga in storitev popravi odbitek DDV za nastalo razliko v davčnem obdobju, v katerem je ta znesek DDV plačal davčnemu zavezancu, ki mu je blago in storitve dobavil, in če razpolaga z dokazilom o plačilu tega DDV.

(2) Če se spremeni znesek DDV, obračunan pri uvozu blaga, ki ga je davčni zavezanec upošteval kot odbitek vstopnega DDV, se na podlagi carinskega dokumenta ali odločbe carinskega organa lahko popravi odbitek vstopnega DDV za nastalo razliko.

81. člen (obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da je izdan račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1., 2. in 3. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane;
6. druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije.

(2) Račun iz prvega odstavka tega člena izda davčni zavezanec, lahko pa ga izda tudi kupec blaga ali naročnik storitev ali tretja oseba v imenu in za račun davčnega zavezanca pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(3) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(4) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvotni račun in se nanj nedvoumno nanaša.

82. člen (obvezni podatki na računu)

Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;
6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;

8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitvev, ceno na enoto brez DDV ter kakršnakoli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
11. v primeru oprostitve DDV ali, če je plačnik DDV kupec ali naročnik, veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV ali predmet obrnjene davčne obveznosti;
12. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona;
13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, sklicevanje na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, sklicevanje na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
15. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim imenom in naslovom.

83. člen
(poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije in izda račun v skladu s 6. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. prodajno vrednost blaga oziroma storitve z vključenim DDV ter
6. znesek vračunanega DDV.

(2) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora prodajno vrednost z vključenim DDV izkazati ločeno po davčnih stopnjah in izkazati ločeno tudi vrednost DDV.

(3) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitvev plačila DDV, se mora na računu sklicevati na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES, ustrezeni člen tega zakona ali drug sklic, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena plačila DDV.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).

84. člen
(posebne določbe)

(1) Znesek na računu je lahko izkazan v katerikoli valuti, s tem da mora biti znesek DDV, ki ga je treba plačati, izražen v eurih.

(2) Račun se lahko izda v papirni obliki, lahko pa tudi v elektronski obliki, če s tem soglaša kupec oziroma naročnik in če je zajamčena pristnost izvora in celovitost vsebine.

(3) Račun se lahko izda v elektronski obliki v skladu s predpisi, ki določajo elektronsko poslovanje, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- zagotovljena mora biti avtentičnost izvirnika računa, tako da prejemnik računa lahko ugotovi, da je tak račun resnično poslal izdajatelj računa;
- iz elektronskega sporočila morata biti razvidna čas in kraj odpošiljanja in prejema računa;
- zagotovljena mora biti integriteta računa, tako da uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo podatkov na računu.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se račun za namene DDV lahko pošlje ali je dan na razpolago na elektronski način z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI), če je zajamčena avtentičnost izvora in integriteta vsebine.

(5) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku na elektronski način pošlje ali da na razpolago sveženj z več računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

(6) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov, če se podatki o prodaji blaga oziroma storitev lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

86. člen

(posebne obveznosti v zvezi s hrambo računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo kopij računov, ki jih izda sam, ali njegov kupec ali naročnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun, ter vseh računov, ki jih je prejel.

(2) Če se davčni zavezanec, ki ima sedež na ozemlju Slovenije odloči, da kopije računov, ki jih je izdal, in račune, ki jih je prejel, hrani zunaj ozemlja Slovenije, mora predhodno o tem obvestiti davčni organ.

(3) Davčni zavezanec lahko račune hrani tudi v elektronski obliki, če je davčnemu organu zagotovljen dostop do tako shranjenih podatkov, in če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- podatki, vsebovani v elektronskem dokumentu ali zapisu, so dosegljivi in primerni za poznejšo uporabo,
- podatki so shranjeni v obliki, v kateri so bili oblikovani, poslani ali prejeti,
- iz shranjenega elektronskega sporočila je mogoče ugotoviti, od kod izvira, komu je bilo poslano ter čas in kraj njegovega pošiljanja ali prejema, in
- uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo ali izbris podatkov, oziroma obstaja zanesljivo jamstvo glede nespremenljivosti podatkov oziroma sporočil.

(4) V celotnem obdobju hrambe mora davčni zavezanec zagotoviti pristnost izvora in celovitost vsebine hranjenih računov, kakor tudi njihovo čitljivost. Podatkov na računih iz tretjega in četrtega odstavka 84. člena tega zakona ni dovoljeno spreminjati in morajo ostati čitljivi v celotnem obdobju hrambe.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejmejo od davčnih zavezancev, ki imajo sedež na ozemlju Slovenije, najmanj 10 let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.

(6) Ne glede na peti odstavek tega člena, mora davčni zavezanec zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, najmanj 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

(7) Določbe tega člena se nanašajo tudi na račune, ki jih davčni zavezanec prejme od oseb iz prvega in drugega odstavka 94. člena tega zakona.

88.b člen

(popravljanje napak v obračunu DDV)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračuna davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vključi popravke napak iz preteklih davčnih obdobij v tekoči obračun DDV.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobij v tekočem obračunu, zaradi prenizko izkazane davčne obveznosti ali previsokega presežka, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo DDV, povečani za:

- 1 odstotno točko, če predloži podatke v enem mesecu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 2 odstotni točki, če predloži podatke v šestih mesecih po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 3 odstotne točke, če predloži podatke v enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 4 odstotne točke, če predloži podatke po enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti vključen popravljen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen popravljen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen popravljen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

(4) Davčni zavezanec, ki je že predložil obračun DDV, lahko do izteka roka za predložitev tega obračuna že vloženi obračun nadomesti z novim, razen če je po tem obračunu zahteval vračilo DDV. Če vloženi obračun vključuje tudi popravke za pretekla obdobja, se upoštevata drugi in tretji odstavek tega člena.

88.c člen

(naknadna predložitev obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračunov davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun, ki ga ni predložil v predpisanem roku.

(2) Davčni zavezanec mora v primeru naknadno predloženega obračuna izkazano obveznost plačati hkrati s predložitvijo obračuna ter od zneska obveznosti obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo DDV, povečani za:

- 1 odstotno točko, če predloži podatke v enem mesecu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 2 odstotni točki, če predloži podatke v šestih mesecih po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 3 odstotne točke, če predloži podatke v enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 4 odstotne točke, če predloži podatke po enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral biti vključen popravljen znesek DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

(4) Davčni zavezanec obračuna, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

94. člen (oprostitev obračunavanja DDV)

(1) Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 25.000 eurov obdavčljivega prometa.

(2) Obračunavanja DDV je oproščena tudi dobava blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če se zanjo dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov in, če katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7.500 eurov. Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost se kot davčni zavezanec za namene tega zakona šteje eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezanec za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV v skladu s tem zakonom. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu v elektronski obliki in jo uporabljati najmanj 60 mesecev.

(4) Davčni zavezanec, ki uveljavlja oprostitvev obračunavanja DDV v skladu s tem členom, nima pravice do odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona, niti ga ne sme izkazovati na izdanih računih.

(5) Če povezane osebe opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave, se za namene tega člena skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju 12 mesecev šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb.

(6) Iz posebne ureditve po tem členu so izvzete naslednje transakcije:
a) dobave novih prevoznih sredstev, ki so opravljene pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona;

b) dobave blaga in storitev, ki jih v Sloveniji opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža.

(7) Obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

(8) V obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka se ne všteva odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

(9) V obdavčljiv promet iz prvega odstavka tega člena se pri fizični osebi všteva obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba).

131. člen (splošno)

(1) Davčni zavezanec, ki v zadnjih 12 mesecih ni presegel 400.000 eurov obdavčenega prometa, brez DDV, in ni verjetno, da bo ta znesek presegel v naslednjih 12 mesecih, sme obračunavati in plačevati DDV na podlagi prejetih plačil za opravljene dobave blaga in storitev (v nadaljnjem besedilu: posebna ureditev po plačani realizaciji) v skladu s tem podpoglavjem na način, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) V znesek iz prejšnjega odstavka se ne všteva prodaja osnovnih sredstev.

(3) Pri povezanih osebah se, za namene tega podpoglavja, kot znesek iz prvega odstavka tega člena šteje znesek, ki ga vse povezane osebe dosežejo skupaj. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih ali fizičnih oseb.

(4) Ne glede na 33. člen tega zakona, nastane obveznost obračuna DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko prejme plačilo.

(5) Ne glede na 62. člen tega zakona, nastane pravica do odbitka DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko izvrši plačilo.

134. člen (začetek in prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, lahko začne uporabljati to ureditev ne prej kot prvi dan svojega naslednjega davčnega obdobja, ki sledi mesecu priglasitve.

(2) Davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji do zadnjega dne tistega davčnega obdobja, v katerem vrednost obdavčenih dobav v zadnjih 12 mesecih preseže 400.000 eurov, brez DDV.

(3) Davčni zavezanec lahko preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji zadnji dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če obvesti davčni organ o davčnem obdobju, v katerem bo prenehal uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji. Davčni zavezanec predloži obvestilo davčnemu organu v elektronski obliki.

(4) Davčni zavezanec, ki preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

136. člen

(dokazila o izvršenih plačilih in poročanje o neplačanih računih
na dan 31. decembra tekočega leta)

(1) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v roku iz 86. člena tega zakona hraniti račune, ki jih je plačal drugim davčnim zavezancem, in dokazila o opravljenih plačilih.

(2) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora davčnemu organu poročati o vseh izdanih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja naslednjega leta.

140. člen

(davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. DDV ne obračuna takrat, ko nastane obveznost v skladu s 33., 34. oziroma 131. členom tega zakona;
2. DDV ne obračuna od davčne osnove v skladu s 36., 36. a oziroma 37. členom tega zakona;
3. na računu ne izkaže predpisanih podatkov (82. in 83. člen);
4. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
5. na računih izkazuje DDV (110. in 116. člen);
6. davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha (prvi odstavek 125. člena);
7. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku posebnega obračuna DDV za elektronsko opravljene storitve oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (127. člen);
8. ne predloži obračuna in ne plača DDV od elektronsko dobavljenih storitev v predpisanem roku in na predpisan način (127. in 128. člen);
9. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Oseba iz petega odstavka 95. člena tega zakona se kaznuje za prekršek z globo od 200 do 1.200 eurov, če ne sestavi obračuna pavšalnega nadomestila in ga ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov.

141. člen

(hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 2.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. nepravilno obračuna znesek DDV, ki ga sme odbiti (63. do 72. člen);
2. ne plača oziroma ne plača v predpisanem roku DDV (77. člen);
3. pri davčnem organu ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem dejavnosti kot davčnega zavezanca oziroma davčnemu organu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali ga ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način (78. člen);
4. davčnemu organu ne prijavi, da pridobiva blago znotraj Unije (tretji odstavek 78. člena);
5. ne zagotovi, da je izdan račun (81. člen);
6. v svojem knjigovodstvu ne zagotovi podatkov iz 85. člena tega zakona oziroma jih ne zagotovi za predpisano obdobje;
7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku ali ne zagotovi pristnosti in celovitost vsebine hranjenih računov (86. in 136. člen);
8. ne predloži ali ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih obračuna DDV oziroma v obračunu DDV ne izkaže predpisanih podatkov (87., 88., 88.a člen);
9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga znotraj Unije (prvi odstavek 90. člena) oziroma ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje oziroma ga ne predloži na predpisan način (92. člen);
10. v rekapitulacijskem poročilu ne izkaže predpisanih podatkov (drugi odstavek 90. člena in prvi odstavek 91. člena);
- 10.a ne predloži davčnemu organu poročila o dobavah blaga ali storitev po 76.a členu tega zakona ali ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje ali ga ne predloži na predpisan način (92.a člen);
11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV ter odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;
12. zato, da bi neupravičeno začel uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena;
13. kljub temu da ne izpolnjuje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, obračunava DDV na podlagi prejetih plačil (131. člen);
14. začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja omenjeno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (134. člen);
15. ne vodi evidenc o transakcijah z investicijskim zlatom oziroma ne zagotavlja hranjenja dokumentacije v predpisanem roku (122. člen);
16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve, oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. člen);
17. ne zagotavlja hranjenja evidence o elektronsko opravljenih storitvah v predpisanem roku hranjenja (130. člen).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

V skladu s prvim odstavkom 142. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 92/07 – UPB1 in 105/10) vlada predlaga državnemu zboru, naj predlog zakona obravnava po skrajšanem postopku, ker gre za manjše spremembe in dopolnitve zakona in manj zahtevne uskladitve zakona s pravom Evropske unije.

Predlog zakona v slovenski pravni red prenaša Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev, s katero so bila uvedena nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev v delu, ki mora biti uveljavljen 1. januarja 2013 in Direktivo Sveta 2010/45/ES z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES glede pravil o izdajanju računov.

VI. PRILOGE

- Osnutek pravilnika o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

Na podlagi drugega odstavka 146. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12 in...) izdaja minister za finance

P R A V I L N I K

o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

1. člen

V Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11 in 108/11) se prvi odstavek 1. člena spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ta pravilnik podrobneje ureja izvajanje Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12 in ... ; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1).«.

2. člen

Za 29.a členom se doda nov 29.b člen, ki se glasi:

»29.b člen
(najem prevoznih sredstev)

Za namene 30.b člena ZDDV-1 je čoln za razvedrilo čoln, ki meri v dolžino manj kot 24 metrov in se pri najemniku uporablja za razvedrilo, šport ali rekreacijo.«

3. Člen

V prvem odstavku 46. člena beseda »tretjim« nadomesti z besedo »petim«.

4. člen

V 107. členu se doda novi sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Kot odbitek DDV se šteje tudi znesek DDV, ki ga je z zakonom pooblaščen organ iz prvega odstavka 11. člena tega pravilnika obračunal na dokumentu o prodaji blaga iz drugega odstavka 11. člena tega pravilnika.«

5. člen

136. člen se spremeni tako, da se glasi:

»136. člen
(Tretji odstavek 81. člena ZDDV-1)

(1) Davčni zavezanec – dobavitelj oziroma kupec blaga ali naročnik storitve, ki izda račun v imenu in za račun davčnega zavezanca – dobavitelja, določita pogoje in podrobnosti predhodnega dogovora in postopek sprejema vsakega računa. Na zahtevo davčnega organa morata dokazati obstoj predhodnega dogovora.

(2) Če pogodba za dobavo blaga oziroma izvršitev storitev vsebuje vse podrobnosti, poseben dogovor ni potreben.

(3) Pri odkupu vračljive embalaže je račun lahko izdan v imenu in za račun uporabnika, identificiranega za namene DDV, brez predhodno sklenjenega dogovora.

6. člen

137. člen se črta

7. člen

V četrtem odstavku 138. člena se beseda »prvega« nadomesti z besedo »drugega«.

Sedmi odstavek se črta.

8. člen

Za 138. členom se doda nov 138.a člen, ki se glasi:

»138.a člen
(vsebina računa iz tretjega odstavka 72. člena ZDDV-1)

(1) Popravljen račun, ki ga izda davčni zavezanec v skladu z 72. členom ZDDV-1 mora vsebovati podatke iz 83. člena ZDDV-1.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek mora račun iz prvega odstavka tega člena vsebovati tudi:

- navedbo številke in datuma odločbe davčnega organa in
- znesek razlike DDV na podlagi odločbe davčnega organa.

(3) Če se odločba davčnega organa na podlagi katere se spremeni (poveča) davčna osnova nanaša na več računov, se lahko izda en skupni račun za vse popravke DDV, pri čemer morajo biti razvidne razlike zneskov DDV po posameznih računih.«

9. člen

142.a člen se črta.

10. člen

V prvem odstavku 143. člena besedilo »s 83. členom« nadomesti z besedilom »z drugim odstavkom 81. člena«.

V drugem odstavku se besedilo »s 83. členom« nadomesti z besedilom »z drugim odstavkom 81. člena«.

11. člen

151. člen se črta.

12. člen

V prvem odstavku 152. člena se prva, druga, tretja in šesta alineja črtajo.

Tretji odstavek se črta.

13. člen

153. člen se črta.

14. člen

V 154. členu se v prvem odstavku črta drugi stavek.

Osmi odstavek se črta.

Deveti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(9) Vzorec obrazca DDV-O je v Prilogi X k temu pravilniku in je njegov sestavni del.«.

15. člen

180. člen se črta.

16. člen

V prvem odstavku 181. člena se za besedo »izdani« doda besedilo »in prejeti«.

V drugem odstavku se za besedo »popis« doda besedilo »izdanih in prejetih«.

17. člen

Priloga XI se črta.

18. člen

Ta pravilnik začne veljati 1. januarja 2013.